

ТУНДЖЕР ДЖЮДЖЕНОГЛУ

**ПОСЕТИТЕЛ
(ZİYARETÇİ)**

(Черен хумор)

ПЪРВА ЧАСТ

На всички майки по света, имащи характера на моята майка...

Преводач: Нуртен Саатчъ, превод от турски език на български език

www.tuncercucenoglu.com
cucenoglutuncer@gmail.com
tcucenoglu@hotmail.com

1996 Награда Лионс за най-добър писател на годината

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

- МЪЖ : 35 годишен. Психиатър. Разбира всичко което се говори, но само с очите си може да отговаря.
- ЖЕНА : 30 годишна. Съпругата на МЪЖЪТ. Работи в едно работно място. Здрава и хубава жена.
- МАЙКА : Около 70 годишна. Майка на МЪЖЪТ.
- ПОСЕТИТЕЛ : Около 40 годишен. Азраил (Архангел -Ангелът на смъртта.) Сравнително красив.
- ГЛАСЪТ
ПО ТЕЛЕФОНА : Женкар със сравнително въздействащ тембър на гласа.

ОБСТАНОВКАТА в сцената:

Съвременна болнична стая.

Прозорец с дебели завеси.

Леглото на болният се намира (наместено е) на острещната стена и се вижда там, където е поставена главата на болният.

За да ношува придружителят на болния е поставено канепе кушетка /диван.

В коридора и в банята по една отваряща се врата.

Всякъкви прибори и уреди, които трябва да се намират в една съвременна болнична стая.

МЯСТО : В коя да е страна.

ВРЕМЕ : В наше време.

ПЪРВА ЧАСТ

(В стаята са ЖЕНАТА и МЪЖЪТ. МЪЖЪТ е със затворени очи и лежи бездействащ без да може да се движи. ЖЕНАТА е огорчена и притеснена. Мисли.. Изпитва необходимост да направи нещо и отваря радиото. Чува се инструментална музика. ЖЕНАТА поглежда часовника си и започва да обикаля вътре в стаята. (Телефонът звъни.)

ЖЕНАТА : (Бързо вдига телефонната слушалка.). Ало.

ГЛАСЪТ : Здравей.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ влиза. Безшумно слуша.)

ЖЕНАТА : Вие ли сте ?

ГЛАСЪТ : Да. Безпокоя ли Ви.

ЖЕНАТА : Защо така си мислите?

ГЛАСЪТ : Гласът ви беше как да кажа ...малко.... Честото ми обаждане, ако Ви създава безпокойство моля кажете ми.

ЖЕНАТА : Моля Ви. Знаете в какво положение живея.

ГЛАСЪТ : Как е болният ни ?

ЖЕНАТА : Няма никаква промяна. Както го бяхте видели преди четири дни все си е така. Преди около час дойде един професор.

ГЛАСЪТ : Колко хубаво. Грижат се за него.

ЖЕНАТА : Истината е в това , че мъжът ми е доктор и това е от голяма полза. Целият медицински персонал е около него. Един си отива, друг идва. Гледат, проучват, изследват.

ГЛАСЪТ : Добре, че аз не съм изпадналият в това положение. Тогава иди и търси докторите. Защото аз не съм доктор.

ЖЕНАТА : *(Смее се.)* Моля Ви, не се шегувайте.

ГЛАСЪТ : Какво щастие е за мен, че успях да Ви разсмея.

ЖЕНАТА : *(Въздържа се да не плаче.)* Много. Много.

ГЛАСЪТ : Моля. Моля.

ЖЕНАТА : *(Владее се.)* Нервите ми не са добре. Професърът каза « има запушване на мозъчна вена със съсирек ». Ако организма не успее да изхвърли съсирека , то тогава нямало спасение . Щял да си остане все така .

ГЛАСЪТ : Моля Ви. Не мога да изтърпя да понасяте мъка. Ще видите , той ще стане на крак. Защото той е един млад човек.

ЖЕНАТА : Не знам.

ГЛАСЪТ : Ако страданието ще му помогне да стане , то тогава и аз ще започна да страдам, за да му помогна.

ЖЕНАТА : Вече точно четири дни съм тук. През деня някак си времето минава, все някой идва. Най-малкото има обикалящи по коридора.

Но през нощта ? Навсякъде е пусто и безлюдно . И аз... Ако го нямаше и радиото сигурно щях да се побъркам.

ГЛАСЪТ : И моите телефонни обаждания. Значи трябва повече да Ви търся.

ЖЕНАТА : Благодаря Ви.

ГЛАСЪТ : Няма ли още вест от майка му ?

ЖЕНАТА : Тази вечер ще дойде. Когато дойде, веднага ще си отида в къщи. Знаете ли, вече четири дни не съм се къпала.

ГЛАСЪТ : Ако дойде майка му, утре непременно трябва да дойдете на работа.

ЖЕНАТА : Да не би нещо да се е случило?

ГЛАСЪТ : Може да си помислите , че е от мнителност, но аз пак да Ви кажа. Нашият персонален директор, когато подписваше един документ , който му бях занесъл каза «икономиката е в агония, без всякакви жизнени функции .»И после многозначително добави « При тези условия докога ще носим на гърба си толкова много народ»

ЖЕНАТА : Това какво общо има с мен ? В края на краищата аз една седмица стана не ходя на работа. Знаят, че имам специално извинение.

ГЛАСЪТ : Може да е от мнителност. Може би изразът «жизнени функции» предизвика тази мисъл в мен. Но въпреки всичко трябва да сме внимателни. Знаеш в разстояние на шест месеца уволниха седем човека, които са ползували законните си отпуски. Аз все пак, по-голямата част от Вашата работа незабелязано успях да я свърша. Но въпреки всичко не искам да си мислят и да останат с впечатлението , че работата и без Вас може така да върви . Разбрахте ли ме ? Утре непременно трябва да дойдете.

ЖЕНАТА : Ще дойда.

ГЛАСЪТ : Когато дойде майка му, може да дойдете при мен у дома. Тази нощ.

ЖЕНАТА : Не разбрах.

ГЛАСЪТ : В по-спокойна обстановка, да си поговорим и да се разтушим.

ЖЕНАТА : Много, много грешно би било. (Изискано и изящно) На това отгоре не съм се и изкъпала.

ГЛАСЪТ : Може при мен (в моя дом) да се изкъпете.

ЖЕНАТА : Не, не. Много грешно би било.

ГЛАСЪТ : Нямате ли ми доверие ?

ЖЕНАТА : Това какво общо има с доверието. Трябва да си отида в къщи .

ГЛАСЪТ : Ако промените мисълта си може да ме потърсите. Не се притеснявайте .

ЖЕНАТА : Благодаря, че се обадохте.

ГЛАСЪТ : До чуване.

(ЖЕНАТА полекичка оставя слушалката на мястото ѝ. Но дълго време не откъства ръката си от слушалката.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(Гласът му.)* Добър вечер.

ЖЕНАТА : *(Когато вижда ПОСЕТИТЕЛЯТ изпитва неудобство, все едно че гола са я заварили, кръстосвайки ръцете си закрива гърдите си.)* Кого търсите ? *(Уплашена.)* Вие.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз съм приятел на съпругът Ви.

ЖЕНАТА : Добър вечер.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Може ли да седна ?

ЖЕНАТА : *(С уплаха.)* Заповядайте.
(ПОСЕТИТЕЛЯТ оставя до стената кълъфът, който е донесъл. Поглежда МЪЖЪТ. ЖЕНАТА се мъчи да разпознае ПОСЕТИТЕЛЯТ.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Пожелавам скорошно оздравяване.

ЖЕНАТА : Благодаря.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Днес получих вестта . Много се натъжих. Качих се на един автобус и веднага дойдох. *(Подава шише с одеколон. ЖЕНАТА взема шишето.)*

ЖЕНАТА : Благодаря. В тоя час не приемат посетители. Как успяхте да влезете вътре.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Пред вратата на болницата има длъжностни лица, които работят, а и те са хора . Имат жени и деца. Напоследък животът е труден за всички.

ЖЕНАТА : Не разбрах ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Трябва да браним тези самоотвержени хора. Когато повечето хора са по къщите си , пред телевизорите си, а тези в този час самоотвержено работят в болницата. Трябва да получат заслуженото си. Или Вие не одобрявате подобни помощи.?

ЖЕНАТА : Доколкото разбирам сте ги подкупили .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Няма значение. Ако не им бях дал това, както казахте Вие, нямаше да мога да вляза вътре. И по този начин нямаше да мога да видя приятелят си. След като съм пътувал шест часа, не можех да рискувам да преживея такава трагедия (такава драма).

ЖЕНАТА : Извинявам се, но не можах да Ви позная ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Но аз Ви познавам.

ЖЕНАТА : Но ние никога не сме се запознавали. Мисля, че и на сватбата ни не дойдохте.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Да, не можах да дойда. Съпругът Ви е мой приятел от детинство. На футболните мачове беше все вратар. Винаги успяваше . Със скок на пантера отбиваше всички топки от вратарските ъгли. Можеше да бъде звезда във футбола. Знаете ли какво значи да си звезда във футбола? Много пари и известност. Коли. Къщи. Най-високата степен на

преклонение от страна на народа. След много години тичане подир топката, щеше да си е направил вече юбилеят и сега щеше да бъде спортен кореспондент в един известен вестник. Или в известен телевизионен канал щеше да стане спортен коментатор. Колко хубаво. (Прави така все едно, че има микрофон в ръка си и уж го подава на коментатора.) Обръща се към въображения коментатор : Вашето мнение какво е ? Може ли да коментирате тази позиция? При това положение има ли засада?

Това спъване ли е или удар в топката? При случаи когато даже и без да искат , има смъкване на шортите на противниковият играч, какво наказание се прилага? Ако преди изпълнението на дузпата вратарят със скок отбие гола , удърът подновява ли се? Или ако топката попадне върху раменната част, изисква ли се наказание. Ако съпругът Ви беше осветил и уведомил милиони зрители с такива и подобни теми, щеше ли работата му да се счита за посредствена. Не трябва да се забравя, че всичко е заради щастието на хората. Но той избра да стане доктор. Значи показва самоотверженост и самопожертвование. В неподходящи условия пет от най-хубавите години в живота си прекара в писане на рецепти за болните си, които рецепти можеха само аптекарите да прочетат, отдаде всичко от себе си, повярва че с обичта си ще може да подобри здравето на пациентите си . Неизплатени наеми, данъци... Вие по добре знаете колко пъти искаше да закрие лекарският си кабинет. Ако беше гинеколог, може би положението щеше да бъде по друго, но най-голямата си грешка направи като избра да стане психиатър.

ЖЕНАТА : Да преживяхме трудни периоди.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това са само нещата, които и Вие знаете. А другите неща които не смееше да Ви каже? Които криеше вътре в себе си. Безсънните му нощи. Вие се притеснявахте, че може би има друга жена в живота му, а той се мъчеше да се пребори с ежедневните проблеми. Във връзка с работата му, когато документацията му беше иззета от един инспектор... Вие знаете ли какво е това безнадежно чакане?

ЖЕНАТА : Една вечер бълнуваше в сънят си и назоваваше името на някаква жена. Как се бях усъмнила в него. И после научих , че това е името на една от пациентките му.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Всъщност откриването на лекарски кабинет беше грешка . Най-правилното щеше да бъде да започне работа в някаква болница .

ЖЕНАТА : Дни наред все си търсеше работа. Но, не можа да намери. Съвсем скоро беше завършил факултета. Като предтекст се изтъкваше, че е бил без опит и практика , затова не можел да си намери работа.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Реализира своята инициатива в голям град ... Можеше да пробва в по-малък град.

ЖЕНАТА : Не можеше да пробва там . Защото в малките градове няма такава голяма нужда от психиатри.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Защо? В по-малките места да не би условията да са по-добри?

ЖЕНАТА : Нашите хора , които ги боли зъбът, отиват на зъболекар едва когато зъбът им вече трябва да се извади.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Виж това не съм си го помислил. По-добре е, че там не сте открили кабинет. Боя се, че тогава може би щяхте да лежите един до друг . И майка му посредата. Щеше да гледа и двама ви .

ЖЕНАТА : Синът си щеше да гледа, но мен нямаше да ме гледа .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Права сте. В един момент забравих , че майка му не си мисли хубави неща за вас.

ЖЕНАТА : Да , така е. Но Вие от къде ги знаете тези неща?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Нали Ви казах , аз съм приятел на мъжът Ви.. По правилно ще е да кажа беше ми приятел.

ЖЕНАТА : *(Реагира)* Но той е жив !

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Жив ли ? Не може да протегне ръката си за чаша вода. Не може да отиде до тоалетната и да се изпикае. Не може да те обладае... Така както не можем да твърдим, че живеем в здраво солидарно обкръжение, така и не можем да твърдим , че той живее . Нали така ? Греша ли ?

ЖЕНАТА : Сега това какво общо има?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Как да няма нищо общо? Дори и най-елементарните потребности и потребности не е ли оставил на Вас, Вие да ги разрешавате. Мъжът Ви притежава ли възможността да направи някакво заявление или обяснение от свое име. Ако има нещо, което да не одобрява, може ли да възрази срещу това ?

ЖЕНАТА : Вие да не сте революционер ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това пък от къде го измислихте ?

ЖЕНАТА : В ученическите си години може би съм имала увлечение към такива теми.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Мисля,че бяхте симпатизант.

ЖЕНАТА : Приятелите ми казваха , че никога не ще стана истински революционер. Наричаха ме "малката буржоазка". За тях не бях реалистична и истинска.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Според мен сте реалистка. Иначе сега спокойно щяхте да си лежите под земята. Един живот без противоречия, един живот в равенство и в мир... Една хубава могилка , посещавана в определени дни от страна на

другарите ви , хубава могила накичена с червени карамфили. Каква поетична гледка нали ? Може би този Ваш хубав безкраен живот, щеше да бъде в мои ръце.

ЖЕНАТА : Да не би Вие да сте анти-революционер?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Такова впечатление ли пораждам?

ЖЕНАТА : Това което казахте последно е в противоречие с по-предишните ви изрази.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Не, не е в противоречие.

ЖЕНАТА : Цитирате предусловия за съществуването на човека.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Да правилно. Човек, който не може да взема решения за себе си и не може да показва никакви реакции, това значи, че той не живее.

ЖЕНАТА : Значи харесвате хората, които показват реакции.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Да кажем че ги одобрявам.

ЖЕНАТА : Но намеквате, че можете да ги убиете.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това е моето специално положение. (*С приглушен глас.*) Не може да се каже, че винаги правя неща , които да предизвикват възхищение.

ЖЕНАТА : Извинявайте, но имате странни разбирания.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ще ме зарадвате, ако вместо странни използвате израза по-действителни и реалистични. Ако Маркс днес беше жив, неминуемо учението си щеше да го осмисли според задгробният свят. Освен това щеше да има възможност да докаже своята теза (мисъл). След обличане плещеницата (покрова) на покойника и бедните и богатите се срещат в равноправният свят. Светът без войни и експлуатации е само светът под земята. Как може да не се прекланяме пред тези, които водят тази борба в нашият свят. Как може да не изпитваме уважение към тях? Геройски водят своята борба. Жертват всичко от себе си, живота си, семействата си. Стремежът им е, час по скоро да попаднат в светът на равенството. Моля те, вникни в това което ти казвам. Защото в тази работа, в основата ѝ са мистичността и тайната .

ЖЕНАТА : Всъщност Вие какво работите ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Какво мога да работя ?

ЖЕНАТА : (*Жената се е увлякла и е попаднала под обаятелното въздействие на разговора .*) Вие. Вие музикант ли сте .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Как дойдохте до това решение ?

ЖЕНАТА : (*Показва кълфката.*) Това не е ли цигулка ? Или пък саксофон ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Да правилно, това е един инструмент. Но няма нищо общо с музиката. И аз не съм музикант.

ЖЕНАТА : Спрете , в никакъв случай не казвайте . Аз ще позная (ще отгатна) вашата професия.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Не ми се вярва, но пробвайте. Може и въпроси да ми задавате. Както в началто на разговора ни, ще Ви давам улики, може и да Ви подсказвам. Хайде питайте ме. Във връзка с професията ми може да ми зададете пет въпроса. Но само че още от начало да определим условията. Аз ще Ви отговарям само с «Да» или «Не»...Разбрахме ли се ?

ЖЕНАТА : Разбрахме се.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Имам само още едно условие. След края на зададените от Ваша страна пет въпроса, ще имате право само на два предполагаеми отговора. Разбрахме ли се ?

ЖЕНАТА : Два отговора са малко. Много малко. Нека да са три.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Три много ли са ?

ЖЕНАТА : Повече от два са. За мен три отговора ще са достатъчни.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Добре, имате право на три отговора.

ЖЕНАТА : Може би ще приключа още при първото си предположение.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Кой знае ? Една минута. (*Замисля се.*) Трябва да решим и да определим какво ще спечелим и какво ще загубим. Иначе нашето старание и усилия ще бъдат без вълнение и въодушевление.

ЖЕНАТА : Знаете ли, много съм щастлива ? Четиридневното ми песимистично настроение се подобри.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вашето песимистично настроение не обхваща само четири дни от Вашият живот.

ЖЕНАТА : Но Вие от къде знаете ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Той отдавна води борба .

ЖЕНАТА : Как, с кого води борба.

ПОСЕТИТЕЛЯТ:(С Азраил/ Архангел) Със ангелът на смъртта. И за него време, Мъжът Ви беше спечелил. Приятелите му доктори показаха много добра колегиалност и веднага реагираха на положението му. Вземаха го под наблюдение. Гледаха го много добре . Грижеха се много добре за него. Беше невероятно прецизно наблюдаван. И след един месец го изписаха и го занесоха в домът Ви. Вие през деня работихте, но майка му беше до главата му.

ЖЕНАТА : (*Потръпвайки*) Беше един нетърпим живот.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Да беше един нетърпим живот . Защото всеки момент можеше да умре.

ЖЕНАТА : Като казвам «беше нетърпим живот » нямам предвид страхът, че мъжът ми всеки момент можеше да умре, имам в предвид че животът ми беше «нетърпим» заради присъствието на майка му. Беше се разположила и устроила в къщата ни и се месеше във всичко. С очите си ме пронизваше и ме подценяваше. Сякаш за всичко това , което е станало съм виновна аз. Защото мислеше, че аз съм отнела синът ѝ и че аз съм причина да води този напрегнат живот . И така не можа да се избегне сърдечната криза. Според майка му аз бях унищожила синът ѝ.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ако започнете да ми разказвате за мнението и мислите Ви по отношение на свекърва си, то тогава предположението Ви за моята професия ще остане за другото лято. Например може да продължи един цял живот. Но аз нямам време. Ако навсякъде толкова се бавя, то тогава как ще си върша работата. Сега да се върнем на нашата работа (да се върнем по естество). Ако познаете моята професия , тогава какво ще поискате от мен ?

ЖЕНАТА : Не знам.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Искайте от мен каквото си пожелаете ?

ЖЕНАТА : *(Смеейки се)*. Вие да не сте духът от вълшебната лампа на Аляйттин?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Но неговата устна е долна , а другата му устна е горе в небето. И по тази причина това не го броя като предположение. Кажете.

ЖЕНАТА : Какво мога да кажа? Нека бъде нещо във връзка с работата която вършите ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: *(Радва се.)* Така да бъде. Например нещо, което да се прилага. Да се показва , да се демонстрира. Но нещо действително и истинско, което да може да се показва и демонстрира.

ЖЕНАТА: В този нощен час ли ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : По начало винаги най-удобното време е през нощта.

ЖЕНАТА : Ами ако звукът се чуе в другата стая или в коридора? Ами ако цялата болница се вдигне на крак.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : За болница, това не е нещо необичайно. Няма да се учудят. Всеки ден по три четири пъти най-малко стават свидетели на това.

ЖЕНАТА : Значи това е работа, която се знае и се вижда от страна на всички.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Да приемем , че е така. По правилно е да се каже , че краят се вижда от страна на всички. Но понякога има хора, които следят и гледат това представление.

ЖЕНАТА : Ох, стана ми много любопитно. Но ако е нещо невъзможно, моля Ви кажете ми, че да се откажа.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Когато Ви кажа и ако Ви не искате, можем се откажем.

ЖЕНАТА : Добре, но Вие какво ще искате от мен?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вие сте съпруга на приятелят ми. Съобразявайки се с това и мислейки си за Вас и за него, ще пожелая нещо, което ще бъде в полза и за двама ви .

ЖЕНАТА : В полза и двама ни, така ли ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Даже в полза и на майка му.

ЖЕНАТА : В полза и на майка му и в моя полза, така ли ? Това е невъзможно.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: С удивление ще видите тази истина. Вече да започваме. Но както Ви казах само «Да» или «Не».

ЖЕНАТА: Не съм забравила. Искам да задам първият си въпрос. *(Замисля се)*. Работите на едно определено място или работата си я вършите и на други места ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : На такъв въпрос не мога да отговоря с «ДА» или «НЕ». Ако обичате попитайте по друг начин .

ЖЕНАТА : На определено работно място ли работите ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не.

ЖЕНАТА : Дааа.... Значи сте в движение... Не сте обвързан на едно определено място. Преминавам към вторият си въпрос. Това, което работите е свързано само с жени ли ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не.

ЖЕНАТА : Добре. Значи работата ви е свързана и с мъже. Няма разлика мъже, възрастни , деца . Работите в движение. Вашата работа обхваща ли сектора за облекло или хранителният сектор.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Но и този въпрос има два отговора.

ЖЕНАТА : В хранителният сектор ли работите ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(Сам на себе си)* Казват че «живецът е в храната» или «храната прави борбата» . Как да отговоря на този въпрос? *(Замисля се)*.
Отговаря «Не».

ЖЕНАТА : Добре. Ами сектора по облекло ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Не може такъв въпрос.

ЖЕНАТА : Професията, която упражнявате свързана ли е с производство на конфекция (облекло)?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не. Последното Ви право на отговор е . Сега добре се замислете и така ме попитайте.

ЖЕНАТА : *(Замисля се)*.Използувайки някакъв музикален инструмент в здравният сектор ли работите ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И сега пак така, въпросът ви съдържа два отговора .

ЖЕНАТА : Значи искате да кажете, изпозувайки музикален инструмент не може да се занимавате с работа в здравният сектор ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Искате да кажете, че един доктор свирейки на цигулка може да упражнява своята професия(може да лекува своят пациент). Грешно ли разбрах?

ЖЕНАТА : Правилно разбрахте. Не може ли такова нещо ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз никога, не съм видял такова нещо. Вие може да сте видели , но аз предпочитам повече да не спорим. И все пак приемам го като правилен въпрос и ще отговоря. «Не». И така приключихте с въпросите си. Вече може да кажете трите си предположения. Но добре си помислете. Кажете първият си отговор. Чакам отговора.

ЖЕНАТА : Работите в движение. Работата ви е свързана с всички хора. Хора на всякаква възраст. Нали така ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Но Вие пак въпроси ми задавате. Хайде малко да Ви помогна. «Да». *(ЖЕНАТА се замисля)*.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Чакам. Не искам да Ви развалям настроението, но накрая аз ще спечеля.

ЖЕНАТА: Моля ви, без да сте видели реката не подвивайте крачолите си. Може и да позная.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Няма нужда от толкова усилия. Вие и да спечелите, пак ще сте страната, която ще загуби. Но накрая, пак Вие ще спечелите.

ЖЕНАТА : Как така загубвайки ще спечеля, не мога да разбера.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не ровичкайте там. Така и така накрая ще разберете.

ЖЕНАТА : И все пак искам да спечеля, без да загубя .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Моля ви не удължавайте разговора. Чакам.

ЖЕНАТА : Музикант ли сте ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Бях Ви казал, че не съм музикант.

ЖЕНАТА : Но това е кълъф на музикален инструмент.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не е ! Нееееее! Господи! Казах не е ! Не искам да чуя този Ви отговор, за да не го считам като губещ отговор. (отговор който не сте познали)

ЖЕНАТА : Моля Ви не се ядосвайте. Много е забавно. Вече шест месеца зажаднях за такъв разговор.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Това което правим не е разговор, това е състезание и ние се състезаваме.

ЖЕНАТА : Каквото и да е. Хубаво е. Вие женен ли сте ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Още един въпрос. По Ваша причина разговорът ни се отдалечава от целта си.

ЖЕНАТА : Въпросът ми беше извън състезанието .

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (*Оттегчително*) Женен съм. Имам и три азраилчета /архангелчета , (три ангелчета на смъртта).

ЖЕНАТА : (*С упрек*). Децата Ви може да са палави и разюздани....Но да ги наричате «агнелчета на смъртта» упреквам Ви за това .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Ядосва се*). Те са истински агнелчета на смъртта. Разбрахте ли ме? И трите ! Двете са момчета, другото е женско!

ЖЕНАТА : Не се ядосвайте. Значи децата Ви, Ви причиняват безпокойство и неприятности. Но въпреки това не ги наричайте с тези думи. И все пак, те са си деца. Но истина е, че ми стана мъчно за Вас, че децата Ви ,така Ви огорчават .

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (Като чели се задавя). И жена ми е един ангел на смъртта!

ЖЕНАТА : Вай вай вай ! Но никак не Ви личи, че те Ви създават неприятности и огорчения. И все пак добре прикривате нещастieto си !

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Мърморейки*). Аз нищо не крия! Те не ми създават неприятности и не ме огорчават. Имаме щастлив живот. С нетърпение очакват подаръците, които ще им занеса след приключване на работата си. Много ме обичат . И четиримата следят пътят ми с четири очи и с нетърпение ме очакват.

ЖЕНАТА : Вие добре ли сте ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не се възпозвайте от добрината ми! Не удължавайте разговора и направете вече своето първо предположение.

ЖЕНАТА : Казвате "помислете си" , а после пък ме карате да бързам.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Но не така, с часове да си мислите. Трябва за кратко време да си помислите. По начало и на това трябваше да сложим граници. Да кажем около половин минута.

ЖЕНАТА : За да разсъждавам със здрав разум половин минута не ми е достатъчна. По добре ще е да се разберем за една минута.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Подигравателно*). Да кажем по пет минути, мисля че ще е по-добре.

ЖЕНАТА : Да, по-добре би било. Много хубаво би било. За да разсъждавам по-разумно ще са ми достатъчни. Дадохте ми добра възможност. Благодаря Ви.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : За какво?

ЖЕНАТА : Защото удължихте времето.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Че колко сме удължили времето ?

ЖЕНАТА : Пет минути.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вие да не би да си помислихте, че това е на сериозно ?

ЖЕНАТА : Но нали Вие така казахте ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Да, така казах. Но не в такъв смисъл. Добре тогава една минута да е.

ЖЕНАТА : Вие отричатели казаното от Вас?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Имам и друга работа. Не мога с часове да Ви чакам. За всяко мое задължение, ако отделям толкова време, то няма да ми останат сили да работя. Не виждате ли в какъв забързан свят живеем ? Не знаете ли, някои войни приключват по за три-пет дни.

ЖЕНАТА : Някои пък продължават с години. Защо като пример показвате тези, които са за най-кратък период. Защо войните не свършват бързо. Защото някои страни нямат въздействащи и ефективни оръжия. Аз пък бавно мисля и бавно схващам, познавателната ми способност е малка. И затова трябва с разбиране да подходите и да удължите времето.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Как така на равно поставяте думата мислене (мисли) и оръжия. Тези думи си противоречат.

ЖЕНАТА : Ако нямате оръжие в ръцете си, как така ще реализирате мислите си .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Състезанието ни се превърна в безсмислен спор. Ако няма да отговаряте, тогава да се откажем.

ЖЕНАТА : Тогава правя първото си предположение. Вие сте търговец .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не можахте да познаете. Не съм търговец.

ЖЕНАТА : Но , такова чувство оставихте в мен. Натъжих се. Повярвайте ми стана ми мъчно.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз не мога да понеса, когато жените и децата страдат. Даже и затова отвреме на време протаквам и провалям своите задължения. От дълги години работя, но заради този си недостатък , два пъти съм получил предупреждение в работата си и един път наказание с отрязване на определена сума от заплатата ми. Моля ви не скърбете. Не може да отречете, че не Ви помагам ? И сега не вземам под внимание отговорът Ви че съм «търговец». Вие използвахте ли такъв израз? Моля Ви да използвате правото си на отговор?

ЖЕНАТА : *(Замисля се)*. Вие сте преподавател(учител).

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това пък от къде го измислихте?

ЖЕНАТА : Но учителите постоянно обикалят (бродят, ходят)?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : С този инструмент, учителствуването какво общо има ?

ЖЕНАТА : Да, това и аз не го разбрах. Какво общо може да има ? Или Вие да не сте преподавател по музика?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Колко пъти Ви казах, че това не е музикален инструмент!

ЖЕНАТА : Знаете ли, като че ли учителската професия Ви подхожда.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Аз не съм учител! И в никакъв случай не си мислете, че това тук е музикален инструмент! Чакам следващият Ви отговор.

ЖЕНАТА : (*Мисли и поглежда часовника*) Работите в движение. В този кълъф няма музикален инструмент. В никакъв случай не е музикален инструмент. Според работата Ви, целта Ви е насочена към жени и мъже от всякаква възраст.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Приближавате се към целта. Словестният Ви прицел е много правилен. Имате шанс да познаете, ако се напрегнете и концентрирате върху това си предположение.

ЖЕНАТА : Цел ! Прицел! Целта ! Целта ми, така ли ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Още малко да Ви подсказа. За какво е тази цел. (*Пояснява*). Нали има едно такова кръгло място и Вие се прицелвате вътре. Посредата има една голяма точка нарича се мишена.

ЖЕНАТА : Оръжие. При мишената е нужно оръжие. Това да не е оръжие?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (*Щастлив*). Да. Да речем нещо като оръжие. Всъщност, вътре в тази кълъфка има истинско оръжие. Браво! Ще познаете !

ЖЕНАТА : Вие.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това е такава работа , с която се отнема нечий живот. Моля Ви , замислете се по-подробно. Бъдете внимателна ! Отнемане на живот! Кой отнема живота на хората? Не бързайте! Това е последното Ви право да познаете, помъчете се и добре използвайте правото си.

ЖЕНАТА : Като казахте отнемане на живот и тогава се сетих. Благодаря Ви.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Щастлив*). Кажете!

ЖЕНАТА : Вие сте полицай. Полицай, полицай !

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Хоппаааа.

ЖЕНАТА : Познах нали ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не познахте. Всъщност аз Ви бях казал, че не работя на определено място. Вие знаехте, че работя в движение.

ЖЕНАТА : Но има и такива екипи, които са в движение и работят в движение.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вече да не удължаваме разговора. Вие не успяхте да познаете. Но този който, ще спечели пак ще сте Вие.

ЖЕНАТА : Обяснете ми, как ще стане това ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Преди това не трябва ли да Ви кажа, професията си която упражнявам.

ЖЕНАТА : Моля Ви, може ли да направя едно предположение?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не е нужно. Защото работата ще се проточи. Вече не се съмнявам и зная със сигурност, че Вие няма да познаете това което работя. А всъщност аз много, много пъти се помъчих да Ви помогна. Но Вие бяхте

толкова решителна и категорична. Но знам, че като видите дрехите ми (одеждите ми) веднага ще ме познаете.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ съблича пардесюто си и го захвърля върху дивана... Той е облечен с плащеница (наметало специфична дреха на ангелите на смъртта (на Азраил)).

ЖЕНАТА : Аааааа! Много лесно е било .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Бях Ви казал. Сега да чуя от Вашата уста и да изпитам удоволствие от това, че съм спечелил. Хайде кажете!

ЖЕНАТА : Вие сте водолаз.

(Ръцете и краката на ПОСЕТИТЕЛЯТ започват да треперят).

ЖЕНАТА : Как така не познах? Много лесно е било. Пък казвате ,че сте ми подсказвали и сте ми помагали. Bravo на Вас! *(Пояснява)*. Трябваше да се поясни ... Море...гмуркане...плуване.. Можехте да ми съдействате.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(Прави така все едно, че си скуби косите и брадата. Героят може да се изправи и на двете си ръце. Може и салтово да се обрца(да прави салто). Тича и блъска главата си в отрецната стена. Прави извънредно големи усилия и иска да спре говоренето на ЖЕНАТА.(иска да предотврати говоренето на ЖЕНАТА). С терепещи ръце изважда вътре от кълъфката своето оръжие, специфично за ангелите оръжие на смъртта, а именно изважда косата (коса е инструмент, обърнат на горе символът на смъртта) си и я държи в ръцете си, както е във всички обичайни картини и снимки присъщи и символизиращи ангелите на смъртта. С приглушен глас, с безмерна , безкрайна мъка и болка пита «Ами сега» не можяхте ли да познаете ?*

ЖЕНАТА : Вие сте водолаз, който държи в ръцете си коса (инструмент символизиращ смъртта).

(ПОСЕТИТЕЛЯТ се хвърля върху дивана. Като че ли ще припадне....ЖЕНАТА капва малко одеклон върху парче памук и започва да маже носа, лицето, шията и вратът на ПОСЕТИТЕЛЯТ. След известно време ПОСЕТИТЕЛЯТ отваря очите си и поглежда с изумление наоколо.)

ЖЕНАТА :Какво Ви е ? Или имате високо кръвно ?Малко солен айрян ще Ви дойде добре. Но откъде да го намеря ?

(ПОСЕТИТЕЛЯТ с молец поглед и с мимиките си иска да й каже повече да не говори.

ЖЕНАТА : Какво мога да направя за Вас?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(С голямо усилие)* Замълчете. Само замълчете. Моля Ви.

ЖЕНАТА : Мога да повикам дежурният лекар.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(Повече не може да владее нервите си и хваща ЖЕНАТА за лакътя.)* Млъкнете! Ако не замълчите, ще Ви принудя да млъкнете!

Заклевам се ще Ви принудя да замълчите !

ЖЕНАТА :Оставете ръката ми ! Причинявате ми болка! Моля Ви съвземете се!

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(Оставяйки ръката на ЖЕНАТА отново е попаднал в плачевно молещо състояние)*. Извинявайте! Изведнъж ми стана лошо. Не знаех какво правя .*(Става на крак. В сравнително крепко здравословно състояние е)*. От време на време изпадам в такова състояние. Не се плашете, няма ми нищо. Моля Ви забравете това. Ако се разчуе ще се изложа).

ЖЕНАТА : Няма да кажа на никого. Може да разчитате на мен.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Всеки момент ще дойде свекърва Ви. Вече да се върнем на нашият разговор. Слушате ли ме ?

ЖЕНАТА : Да.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тогава много внимателно ме слушайте. Моля Ви да разсъждавате не с чувствата си, а с логиката си. От сега нататък чувства няма има само разум и логика.

ЖЕНАТА : Но Вие не ми казахте, загубвайки какво ще спечеля.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не мога да Ви кажа... За да мога да Ви въздействам , трябва обяснението и отговорът да кажа най-накрая. Като начинаещ политик, това което трябва да Ви кажа най-накрая, кажа ли го отначало, то тогава не ще избегна поражението и загубата си. Неуспешността в нашата професия е най-тежкото и непоносимо поражение. Вече да започваме. Готова ли сте ?

ЖЕНАТА : Готова съм.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Първо погледнете съпругът си. Погледнете го.

ЖЕНАТА : Покрай вълнението си по състезанието бях го забравила.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Какво виждате ?

ЖЕНАТА : Виждам мъжът си.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Какво прави той ?

ЖЕНАТА : Нищо не прави. Само спи.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Като един мъртвец. Нали така?

ЖЕНАТА : Не. Не е така. Отвреме на време отваря очите си. Вижда ме.

Вижда наоколо. Примигва.... И плаче... Той осъзнава положението си. Но аз като го гледам, много много страдам.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Добре. Преценката Ви за състоянието и положението е успешна преценка. Вие какво правите за него?

ЖЕНАТА: И аз по същият начин го гледам. Когато той плаче , трудно се владее за да не заплача. Понякога не издържам и избягвам в банята. Или пък за да не види сълзите ми светвам нощната лампа.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Значи преживяваш мъка и страдаш.

ЖЕНАТА : Да.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Той знае ли, че ти страдаш?

ЖЕНАТА : Да.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тогава и той страда. Взаимно страдате. Дните ви, нощите ви преминават в изтезание и мъка.

ЖЕНАТА : Но какво друго мога да направя ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ; Ето! Истинската болка и страдание е тук. Нищо не можеш да направиш за него, освен да страдаш и да изпитваш мъка.

ЖЕНАТА: Не стига ли, не е ли достатъчно.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Как да стига. Значи Вие обичате мъжът си.

ЖЕНАТА : Да обичам го...Ние имахме много хубави дни. Незабравими нощи.. Как може да не го обичам? Той е всичко за мен.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Преди малко с мен започнахте една игра. И него го забравихте. Все едно сякаш го нямаше.

ЖЕНАТА: Как мога да го забравя ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Казвате това което трябва да стане , а не това което е в действителност. Не казвате истината. Моля Ви да не се заблуждаваме.

ЖЕНАТА : Да вярно е, че го забравих. Но какво друго мога да направя? Точно четири дни стоя до главата му. Напрегнато ми е. Безпокоя се и постоянно си мисля какво ще стане.

ПОСЕТИТЕЛЯТ :Така или иначе при удобна възможност бягате от действителността (изплъзвате се от действителността).

ЖЕНАТА : При такива ситуации докторите препоръчват пациентите им или да ловят риба или да плетат плетки. И мъжът ми преворъчва, по точно препоръчваше. Това моето е едно такова бягство.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Да правилно. Вижте сега как нашият разговор получи някакъв смисъл. Защото говорите истината. Продължавайте в тази насока. Ще Ви олекне. Четири дни вече стана откакто не ходите на работа.

ЖЕНАТА : Да така е.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Но вече трябва да отидете на работа. В тази икономическа криза никой повече не ще Ви закриля и не ще подходи с разбиране...Може да Ви уволнят.

ЖЕНАТА : Правилно.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ако останете без работа как ще се препитавате? Имата ли други доходи?

ЖЕНАТАТА: Нямаме. Последните шест месеца живеем и се препитаваме само с моята заплата. Между впрочем закри се и лекарският кабинет. Наложих се да продадем и някои вещи.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Много лошо...

ЖЕНАТА : Но аз няма да остана без работа. Тази вечер ще дойде свекърва ми. През деня тя ще остане при мъжът ми. И така ще мога да ходя на работа.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Връщате се към реалният свят. Радвам се за това.

ЖЕНАТА : След работа ще идвам тук. Вечер и аз ще оставам при него.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Дремейки в един и същи диван , заедно с многообичаната от Вас свекърва. Нали така ?

ЖЕНАТА : Само за известно време. Мисля, че след един месец ще го занесем в къщи. До тогава мисля, че ще са донесли специалното му легло.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И Вие заедно със свекърва си ще заживеете радостен живот.

ЖЕНАТА : Да. Защото ние и двете го обичаме. Длъжни сме, трябва и двете да се изтърпим. Когато разговаряхме по телефона, разбрахме се за това.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Плачейки нали ?

ЖЕНАТА : Да. Аз плачех .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И двете не разсъждавахте с разума си, а разсъждавахте с чувствата си. Едната е майка му, а другата е съпругата му. Но изобщо не се сетихте, че майка му е една възрастна жена. Ами ако утре майка му си замине от този свят. Замислихте ли се за това ?

ЖЕНАТА: Не, не съм мислила за това .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ами замислете се тогава. Една вечер се прибирате от работа... и какво да видите.. Майка му се е поминала. Какво бихте направили след това?

ЖЕНАТА: Дано не се случи такова нещо.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Защо? Възрастна жена е. Като си отваря очите, ще вижда един плачещ син. На това отгоре безнадежно плачещ . Тя как ще издържи на всичко това. Ако тя се помине..... Тогава през деня кой ще го гледа. Не забравяйте, че Вие работите през деня.?

ЖЕНАТА: Ще позувам годишните си отпуски.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Вижте, вие пак разсъждавате с чувствата си. Пък и не ще е удобно в този период да ползвате годишните си отпуски. Ами другите единадесет месеца како ще стане ?

ЖЕНАТА : Не знам.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Жилището в което живеете мисля, че не е Ваше.

ЖЕНАТА : Въпроса с къщата го разрешихме. Майка му ще продаде къщата си в провинцията. Ще купи от тук някое по-малко жилище. Няма да имаме жилищен проблем.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Това ми хареса. Но като останете без работа, какво ще правите? Какво ще ядете и пиете ? Как ще се препитавате ? Надявам се, че няма глупаво да ми отговорите, че ще правите диета. Вижда се , че нямате проблеми с килограмите си и нямате нужда от режимна диета. Даже като че ли последните шест месеца малко поотслабнахте. Особено през последните четири дни. Правилно ли мисля?

ЖЕНАТА: Да така е.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Освен това, даже да имате собствено жилище, това не разрешава всичките пороблеми. Режимни разходи, разходи за електричество, вода, отопление и др.подобни. Как ще посрещате тези разходи?

ЖЕНАТА : Свекърва ми получава пенсия.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Мисля ,че Вие нямата представа за заплащането по пенсиите. На това отгоре свекърва Ви получава пенсия останала ѝ от мъжът ѝ. Една нищожна пенсия. Не искам да Ви огорчавам , но тази пенсия ще стигне, може би само да платите електричеството.

ЖЕНАТА : Е , не е чак толкова.... Всички разходи ще пострещнем. И с моята заплата ще се препитаваме. По начало какво толкова ядем.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (Вижда че МЪЖЪТ е отворил очите си). Той отвори очите си.(ЖЕНАТА поглежда МЪЖЪТ си. МЪЖЪТ като че ли иска да каже нещо.

ЖЕНАТА прави усилия да не се разплаче, не издържа и изтичва към банята. МЪЖЪТ насочва погледът си върху ПОСЕТИТЕЛЯТ. Гледа го с признателност. Като че ли му казва « Слава богу че дойде». ПОСЕТИТЕЛЯТ се усмихва. Поглеждат се и взаимно по другарски се усмихват един на друг.)
ПОСЕТИТЕЛЯТ: Чуваш ме нали ?

(МЪЖЪТ с голяма радост примигва с очите си).

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Дойдох да те взема.

(МЪЖЪТ щастливо се усмихва.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Но има още време.

(МЪЖЪТ изглежда нещастен.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Знам , че нямаш търпение да дойдеш с мен. Такива болни като теб, почти всички с нетърпение чакат момента за да дойдат с мен. Но знаете ли сдружението за защита на човешките права упражнява натиск. При тези случаи , изискват да се вземе разрешението на майката, бащата, съпругата, братята, сестрите, изискват да се вземе съгласието на близките. Те са истинска група за упражняване на натиск. Трябва да се съобразяваме с тях и да им се подчиняваме. Нашият екип (колектив) реши да пробва и да приложи метода на убеждение.

(МЪЖЪТ е в безпокойство).

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Трябва жена ти и майка ти да дадат съгласието си. Разбираш ли ме ?

(МЪЖЪТ се начумерва и сбръчква лицето си).

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не бъди толкова нещастен. Малко остана жена ти да даде съгласието си. Но мен основно ме безпокои .... майка ти. Но бъди спокоен, аз ще взема съгласието и на двете.

ЖЕНАТА : *(Идва Жената.)* Господи , вече не издържам. Не искам той да плаче. Става ми много зле.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Има разрешение.

ЖЕНАТА : Колко пъти му казах да не плаче.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не може. Защото знае своето положение.

ЖЕНАТА : Има възможност да изхвърли съсирека. И той знае това . И въпреки всичко плаче.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Той знае , че няма такава възможност. Защото и той много пъти е давал надежда на пациентите си. Да не се убеждаваме. Има само едно единствено разрешение.

(Замълчава) Да полети в небето.

ЖЕНАТА : *(За да не чуе МЪЖЪТ ѝ, тя увеличава звукът на радиото).* Какво говорите Вие ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Казвам, че трябва да умре. Разбирате ли ме ?

ЖЕНАТА : Не искам даже и да се замисля за такова нещо .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : За всички Ви така ще е най-добре. След няколко дни ще си кажете «по-добре стана , така поне се спаси ». Проблемът ще приключи.

ЖЕНАТА : Само като знаем, че има възможност да се изхвърля този съсирек и това на нас ни стига , за да не пожелаваме такова нещо.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Но, това не е пожелание . Стига да искате и да кажете, това ще е достатъчно за разрешението на въпроса.

ЖЕНАТА : Как ще стане това ? Сигурно аз няма да го направя.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Не, не . Това би било убийство.

ЖЕНАТА : Тогава какво искате да кажете? Кой ще стори това ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Този който ще го откара , не го търсете много на далече.

ЖЕНАТА : Не мога да Ви разбера.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ето аз съм тук.

(Тишина.)

ЖЕНАТА : Вие! Какъв човек сте Вие? Или да не сте луд? Как може да ми предложите такова нещо?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз не съм чокек, нито съм луд. Аз съм един истински Азраил (Архангел). Аз съм агнелът на смъртта.

ЖЕНАТА : *(Като че ли не е чула.)* И на това отгоре сте приятели.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ние , не сме приятели. За да не Ви уплаша , бях принуден да кажа така. Една незначителна малка лъжа. Такава незначителна лъжа , до която хората честичко прибягват. Всъщност Вие много бързо разбрахте , че аз съм очакваният ангел на смъртта. Но се направихте, че не разбирате това. Защото подсъзнанието Ви , изтикваше напред чувствата Ви и това пречеше и възпираше логичното Ви разсъждаване. Успях да направя развръзката и това ми помогна . Спомнете си, когато бях припаднал и веднага пак дойдох в съзнание. Сякаш цял живот никога ли не сте виждали коса обърната на горе, косата-символът на смъртта ? Нали бяхте обещали , че ще разсъждавате логично. Какво стана ? Или се отричате от думите си ? Вие сте една млада жена. На това отгоре сте много хубава и привлекателна. Привличате вниманието не само на този Ваш колега от работата Ви , но привличате вниманието и на много други мъже.

ЖЕНАТА : Но аз никога не съм била с друг мъж освен със съпругът си.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не съм казал такова нещо. Но вече шест години липсата Ви на контакт с мъж, започна да поражда желание отново да изпитате тези страстни преживявания. Особено тези дни. Моля Ви, не се самозалъгвайте. То всъщност Вие сте права. Не е лесно положението Ви. В мислите си жадувате да сте с някой мъж. Даже и при двойки, които си мислят че са щастливи има такива желаниа. Сексолозите казват на това сексуални фантазии. Не се упреквайте. Всеки може да изпитва такива желаниа. В прегръдките си са със своите жени или мъже , но желават миризмата, дъхът на друга жена или мъж, желават друга уста, друг нос, други устни или други полови органи. До сега не сте ли пожелали друг мъж? Когато сте били в скута на мъжът си, в момент на полово сближение, не сте ли пожелавали друг мъж? Кажете ми , не сте ли си мислили за това ?

ЖЕНАТА : (Объркана. Мисли, че МЪЖЪТ ѝ спи и говори с приглушен глас)
Страхувам се от Вас. Вие като чели четете мислите ми.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Аз много пъти съм посещавал такива сеанси. И много добре ги зная. На теб и моето въображение и умозрение няма да ти стигне. Не се упреквай , това е действителността. Защото вече много желаш уханието на един мъж. Вече започна да изпитваш годямо щастие от това , че този твой колега те желае.

ЖЕНАТА: Въпреки , че той ме вика в къщата си (домът си) аз не отивам при него.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Но докога няма да отидеш ? Или искаш да се превърне в тъга и копнеж ? Или искаш да пътърсиш утеха в алкохола ?

(ЖЕНАТА отива при МЪЖЪТ. Хваща го за ръката. Замисля се.)

ЖЕНАТА : Напразно е, каквото и да кажете. От мен не ще получите никакък отговор. Махнете се от тук. Аз обичам съпругът си. Даже и най-малка вероятност и възможност да има за подобрението му, пак ще го чакам.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Но аз съм дошъл тук за да го взема. На каквато и цена да е , ще го отведа.

ЖЕНАТА: Не. Не можете.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Иначе ще ме накажат.

ЖЕНАТА : Това не ме интересува!...

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Но мен ме интересува. Тогава да намерим друг изход. Заедно да потърсим изхода от това положение. Не искам да изгубя възможността си, да бъда ангелът на смъртта от първа степен. Разбирате ли ме?

ЖЕНАТА : И аз не искам да пострадате. Но какво мога да направя за Вас ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тогава да взема Вас. (Вас да Ви откарам).

ЖЕНАТА : Какво означава това?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Лесно ще си свърша работата. Защото ще стане с Вашето съгласие. Повярвайте ми, не е толкова трудно да си замине човек. Ще бъдете щастлива, когато си отивате.

ЖЕНАТА : Вие осъзнавате ли , че бръщолевите и говорите глупости.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Като се самопожертвувате, по този начин ще осигорите продължението на живота на съпругът си. Нашата висша комисия ще се ядоса, но мисля че ще се отгърва с едно малко наказание. Защото в професионалният ми живот, това ще ми се случи за първи път. Имаме примери за това.

ЖЕНАТА : Не! Не може ! Това ще е едно безсмислено самопожертвование. (Оставя ръката на МЪЖЪТ си). Той е болен човек , който никога не ще оздравее и не ще се подобри.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вие не жертвате ли живота си за този мъж, още той преди да е починал ? През този период , когато ще го гледате, не ще можете да отидете даже и на едно театрално представление...А човек, който не може да посещава театъра , считайте го , че той поначало е умрял и не е жив човек...И затова трябва в действителност да осъществим това. И по тоя начин и мен ще ме спасите.

ЖЕНАТА : Напразно се морите (уморявате).

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Затваряте пред мен всичките пътища за разрешение. Но не разчитайте, че ще приема това положение и че ще си замина. Предупреждавам Ви! *(Взема косата в ръката си.)* Чувате ли ме? Ще Ви отведе !

(Вътре в стаята ЖЕНАТА се мъчи на избяга.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ: И по тоя начин действително Вашето самопожертвование ще достигне най-високата степен на върха!

(Замахва с косата. При всяко замахване с косата ЖЕНАТА успява да се отскубне и да избяга.) А всъщност колко хубава би било, да се изкъпете с хладка вода и да усетите приятелят си вътре в себе си. За кого е тази саможертва? Мъжът Ви не е в състояние да оцени това. Преди малко, когато Вие бяхте в банята , той с очите си ме молеше да го отведе.*(Гонитбата продължава. Личи си че ПОСЕТИТЕЛЯТ иска да убеди ЖЕНАТА. Замахва с косата безприщелно,напосоки.)* Най-важното е свекърва Ви. Ако чакате да Ви похвали, много горчиво се залъгвате Ще остане сама със синът си! Разбирате ли ме, така само двамата ще си останат.

(Изведнъж ЖЕНАТА СПИРА, ПОСЕТИТЕЛЯТ също.)

ЖЕНАТА : Те ще си живеят, а пък аз..

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Даже няма да може да се къпите! На това отгоре, Вашата свекърва няма да донесе на Вашият гроб даже и един букет цветя .

ЖЕНАТА : Да , няма да донесе.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Тогава ?

ЖЕНАТА : Няма ли друго разрешение ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Има ли ?

(ЖЕНАТА се замисля.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Няма време за мислене. Чакай свекърва си. Вземи разрешение и заминавай. Влез в банята. Водата ще те отведе до душевното ти спокойствие. След това дълбок сън. Не се упреквай. Не търси вината в себе си. Накрая ще си кажеш «Добре стана. Отгърва се.». От благодарност ще се молиш за мен.

(ЖЕНАТА сядна на креслото. ПОСЕТИТЕЛЯТ смъква косата.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Дружеството за защита на човешките права, нищо няма да може да разбърка. На това отгоре ще бъдат вътрешно спокойни и ще се възгордеят от свършената работа. Аз пък ще бъда щастлив, че съм изпълнил задължението си, ще взема подаръци за трите си деца и ще се завърна в къщата ни, както я нарича съпругата ми « къщата с червените кепенци». Жена ми и децата ми, ще ме чакат на прозореца. Ще ощастливиш всички ни. И ти и ние ще бъдем щастливи. Това е най-доброто разрешение. Така и мъжът ти ще се спаси. Всички ще се спасим!

(ПОСЕТИТЕЛЯТ замълчава.) ЖЕНАТА мисли с безпокойство и тревога.

ЗАВЕСА ВТОРА ЧАСТ

(ПОСЕТИТЕЛЯТ е облакъл своето пардесю (одежда). Намества косата в кълъфката. ЖЕНАТА седи замислена в креслото. Каточели не е толкова нерешителна. МЪЖЪТ е със затворени очи. Лежи неподвижно. Тихичко като чели някъде от дълбочината от радиото се чува инструментална музика. ПОСЕТИТЕЛЯТ отваря пружината (ципът) на кълъфката и оставя калъфа изправен до креслото .)

ПОСЕТИТЕЛЯТ: *(Поглежда часовника си .)* Закъсня!

ЖЕНАТА : Всеки момент ще дойде.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тази работа много се проточи !

ЖЕНАТА : Но тя не трябва да те Ви види тук. Трябва да се срещнете след като аз си замина.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не мислете за това. Бъдете сигурна всичко ще си остане между нас.

(Тишина. Звъни телефона. ЖЕНАТА вдина слушалката.)

ЖЕНАТА : Ало!

ГЛАСЪТ : Здравей!

ЖЕНАТА : Здравей!

ГЛАСЪТ : Майка му дойде ли ?

ЖЕНАТА : Всеки момент ще пристигне.

ГЛАСЪТ : Бих желал да дойде час по-скоро...

ПОСЕТИТЕЛЯТ: *(Със сподаван , приглушен глас)* Кой е ?

ЖЕНАТА : *(С ръката си закрива слушалката)* . (Мой колега) Приятелят ми от работа.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ха този! Говори спокойно. *(Смее се многозначително)* Трябва да се възползвате от благоприятният момент (благоприятната възможност).

ГЛАСЪТ : Скучаеш ли?

ЖЕНАТА : Малко.

ГЛАСЪТ : Добре ще е да дойде по-бързичко.

ЖЕНАТА : Да.

ГЛАСЪТ : Не се чувствате добре, нали ?

ЖЕНАТА : И то много.

ГЛАСЪТ : Една гореща баня ще Ви се отрази добре.

ЖЕНАТА : Надявам се.

ГЛАСЪТ : Аз преди малко се изкъпах. Олекна ми. И една чаша алкохол добре ми подейства. Взема цялата ми умора. Слушам Вивалди. Все още важи поканата ми.

ЖЕНАТА : Не съм забравила.

ГЛАСЪТ : Ще дойдете ли ?

(ЖЕНАТА не отговаря.. ПОСЕТИТЕЛЯТ повече не издържа и с ръцете си (със знаци и мимики) показва на ЖЕНАТА , че трябва да даде положителен отговор.)

ГЛАСЪТ : Не ми отговорихте ?

ЖЕНАТА : Да.

ГЛАСЪТ : Много ме зарадвахте.

ЖЕНАТА : *(С треперещ глас.)* Ще говорим за това.

ГЛАСЪТ : Да, правилно ще говорим. Ще имаме достатъчно време за това.

ЖЕНАТА : Но всичко е свързано с нейното идване.

ГЛАСЪТ : Нека час по-скоро да дойде. Какво да се прави, ще чакаме.

ЖЕНАТА : Ще чакаме идването ѝ .

ГЛАСЪТ : Мисля, че няма много да се бавите.

(Тук са само ЖЕНАТА и ГЛАСЪТ. ЖЕНАТА е забравила всички останали. Чуват се стъпки по коридора. ПОСЕТИТЕЛЯТ разбира, че майката е дошла. Мъчи се със знаци да покаже на ЖЕНАТА , че МАЙКАТА идва .)

ГЛАСЪТ : Сега ще започна да пълня водата във ваната. Даже ще отворя и капачката на шампуана, че да не се губи време за това, час по скоро да се потопите във водата и да получите спокойствие.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ разтърсва ЖЕНАТА, но нищо не се променя и ПОСЕТИТЕЛЯТ взема кълъфа си и се скрива зад пердетето.)

ГЛАСЪТ : Отсега разкопчейте сутиенът си. Знаете колко трудно е откопчаването му.

ЖЕНАТА : Моят лесно се разкопчава.

(МАЙКАТА влиза вътре. В едната си ръка държи подставката за ноти и един куфар, а в другата си ръка държи бастон. ЖЕНАТА вижда МАЙКАТА.)

ЖЕНАТА: *(Затваря телефона.)* Добре сте дошла.

МАЙКАТА: *(Оставяйки това, което е в ръцете ѝ безшумно се приближава към синът си).* Ах бе сине, в такова състояние ли трябваше да те видя ?

(Трудно се владее за да не се разплаче. Хваща ръката на синът си и я погалва .)

ЖЕНАТА : Ще се събуди.

МАЙКАТА: *(Поглежда ЖЕНАТА с пронизващи очи.)* Той е мой син!

(Съчувствено се обръща към синът си. МЪЖЪТ се събужда. Вижда МАЙКА си. Бавно бавно сбръчкава лицето си. Прави върховни усилия (води борба със себе си) за да не се разплаче....)

ЖЕНАТА : *(Приглушено и тихичко).* Недейте да плачете! Докторите ни предупредиха да не се плаче пред него . Идете в банята.

(МАЙКАТА с мисълта да не навреди на синът си заминава в банята.)

ЖЕНАТА : *(След майката)* Там си поплачи до насита! Като се върнеш, вече да нямаш в очите си сълзи за проливане!

(От банята идва звук на течаща вода и след това се чува някакъв шум.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (Открехвайки пердето подава главата си.) Ами ако се откаже? (Прави знаци на ЖЕНАТА да дойде при него. ЖЕНАТА се приближава към него.) След банята ще се отпуснеш , след секса ще се успокоиш, а после след сънят, ще си отпочинеш. На сутринта ще бъдеш като новородено. Кожата ти ще бъде гладка и хубава! Лицето ти ще изглежда свежо и бодро. Какви хубави, какви величественни и великолепни, какви значими са тези три последователни действия. Вие сте щастливка. Утре сутринта Вие отново ще възкръснете, ще се възродите.. Обърнете се с гръб към мен. (ЖЕНАТА е обърнала гръбът си към ПОСЕТИТЕЛЯТ. ПОСЕТИТЕЛЯТ вкарва ръката си под блузата на ЖЕНАТА и без да се затруднява разкопчава сутиенът ѝ. ПОСЕТИТЕЛЯТ действа не с грубост , както другите мъже, а действа майсторски изтънчено и изящно. Действа така лесно, както все едно да извадиш косъм от краве масло .) Ето готова си.

ЖЕНАТА: (Като омагьосана) Благодаря . (С поклонение целува ръката на ПОСЕТИТЕЛЯТ.)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не се бави. Не трябва да секва това бурно радостно възбуждане. Не се е видяло по голяма мъка от това, да чакаш един мъж с копнеж. Ако той бавно бавно, естествено и вълнуващо потушава огънят в себе си, то тогава и твоят огън няма да секне изведнъж, а бавно бавно ще се потуши. Чакането е голямо страдание за жените. Защото вулканите, останали без въздух зажадняват да бъдат потушени. За да не се причини наоколо вреда трябва да се предотврати жарта на лавите.

ЖЕНАТА : Какво мога да направя?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Изкарайте я по-бързо от вътре. Този шум. Толкова плач и сълзи са много даже и за една майка. Всъщност само след малко тя ще намери сили и отново ще продължи да плаче. Хайде, не стой така !

ЖЕНАТА : (Приближава се към банта и почука по вратата.) Елате вече!

МАЙКАТА : Няма ли да мога да плача донасита ?

ЖЕНАТА : Малко да поговорим. Как мина пътуването ?

МАЙКАТА: Изобщо не знам на какво се качих, как пътувах и как дойдох.

ЖЕНАТА : Много съм уморена. Дни наред не съм спала. Всъщност по телефона говорихме за всички тези неща.

МАЙКАТА: Кой е «този» с когото си говорила .

ЖЕНАТА : Синът ти.

МАЙКАТА : Да за мен е синът ми, а на теб той какъв ти е ?

ЖЕНАТА : За мен той е мъжът ми. Но ако кажа така че е «мъжът ми» , то тогава работата ще се проточи.

МАЙКАТА : Да се удължи.

ЖЕНАТА : Казах, че съм много изморена.

МАЙКАТА : Знаеш, че изпитвам радост от това. И мисля че и ти се радваш. Защо ме заблуждаваш?

ЖЕНАТА : Не Ви заблуждавам. И не ще Ви заблудя. Но каква полза, утре трябва да отида на работа. Още ще се изкъпя. Иначе ще трябва да се препитаваме с Вашата заплата.

МАЙКАТА : Не трябва да оставаме на моята заплата.

ЖЕНАТА : Тогва бързо да приключим разговора си.

МАЙКАТА : Доколкото разбирам, в сравнение с преди вече не изпитваш толкова голяма удоволствие от нашите спорове. Иначе това че си уморена, не би имало значение за теб. Вече приеми това мое мнение.

ЖЕНАТА : Изглежда не мога да Ви обясня. Вече шест месеца аз гледам Вашият син.

МАЙКАТА : Почти ме беше изгонила от Вас и по тоя начин успя да ме отдалечиш от къщата Ви. Ако това не беше станало така, сега нямаше да се чувстваш толкова изморена.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ изважда главата си зад пердето, прави знаци на ЖЕНАТА да побърза.)

ЖЕНАТА : Да не отваряме старите дефтери . От това не ще пострадам аз.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ усилено показва на ЖЕНАТА часовникът на ръката си.)

МАЙКАТА : Не се знае кой ще пострада. Тебе всички те знаят.

ЖЕНАТА : Вас никой не Ви знае. Защото Вие сте ангел.

МАЙКАТА : Не може да ме наричаш ангел.

(Даже и МЪЖЪТ не е равнодушен и безучастен. За да може да спре спорът, МЪЖЪТ едва ли не, ще стане на крак .)

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ако още малко се карат, мъжът ще изхвърли съсирека. Най-важното ще прекъсне гласът по телефона и мъжът успокоен ще потъне в дълбок сън.

ЖЕНАТА : Добре, нека да е така както казваш ти. Ти не си ангел. Ти си един дявол.

МАЙКАТА : Стига вече!

ЖЕНАТА : Не, не стига! Казвам ти, че си ангел ти се сърдиш и обиждаш. Казвам ти, че ти си дявол, тогава пък се ядосваш. Объркваш ме, не знам как да ти говоря.

МАЙКАТА : Била съм ангел! Сякаш не разбирам какво искаш да кажеш!

ЖЕНАТА : Добро развитие(добър развой). Бъдете здрава, не ме изморявате.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : *(Изважда главата си започва да вика.)* Говорете по същество бе! *(Оттегля се..)*

ЖЕНАТА : Утре вечер ще продължим разговора от там, до където сме стигнали.

МАЙКАТА : Тогав да говорим по същество.

ЖЕНАТА : Ще стане така както бяхме разговаряли. През деня ще ходя на работа. След работа ще се отбивам тук и после ще си ходя в къщи. Мисля, че и Вие няма да искате да спим тук една до друга, наредени като агънца.

МАЙКАТА : Не искам. Поначало до другата седмица, къщата ми вече ще е продадена. Парите от продажбата ще пристигнат в началото на седмицата.

ЖЕНАТА : Намери се къща, която ще купим. Има две стаи. По средата има един голям салон. Едната от стаите е категорично моя.

МАЙКАТА : Много удобно би било. Няма да се мотаеш из краката ми. И в моята стая няма да влиза никой. Синът ми ще спи в салона.

ЖЕНАТА : С Вашата заплата ще плащаме електричеството, водата, телефона, отоплението и други режийни разходи. А с моята заплата ще плащаме разходите за облекло, дрехи и разходи за удоволствия. Така в мир ще си живеем.

МАЙКАТА : Остана ли нещо, за което да не сме се разбрали ?

ЖЕНАТА : За сега няма. Но съм сигурна, че Вие ще направите всичко възможно за да възникнат нови проблеми.

МАЙКАТА : Уверена съм, че и ти ще подпомогнеш това. В това начинание си нова, но вече притежаваш опит. Не остана нещо, за което да не сме говорили. Вече можеш да си заминеш.

ЖЕНАТА : *(Облича пардесюто си. Прехвърля чантата си през рамо.)*

МАЙКАТА : Ах за малко да забравя. Идва ли някой ?

ЖЕНАТА : Приятелите му. И един мой колега. И Вашият вуйчо лентяй, който беше в излишък.

МАЙКАТА : Твоят нагъл, уродлив вуйчо не дойде ли ?

ЖЕНАТА : Да, дойде моят красив вуйчо. Оооо дойде и този ...един безобразен нещастник. Немога да се сетя за името му. Един клюкарин. Няма значение .. та той дойде.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ малко ядосано, показва на ЖЕНАТА часовника си .)

ЖЕНАТА : Отивам си.

МАЙКАТА : Заминавай!

(Майката излиза. Майката преди малко попаднала в такова озверително състояние, сега отново е станала такава добра, кротка, разбрана и любвеобвилна. Защото в този момент гледа синът си.)

МАЙКАТА : Сине!.. Рожбо!*(Обръща се с гръб)* Ако е в това състояние, това е все заради нея. Господ да я накаже! *(Обръща се към синът си. Отново е любвеобвилна. Синът ѝ също гледа майка си така любвеобвилно . И двамата се гледат с обич. МЪЖЪТ трудно се здържа за да не се разплаче. Майката изважда от куфарът си голяма хавлия и отново влиза в банята.*

ПОСЕТИТЕЛЯТ излиза зад пердето. ПОСЕТИТЕЛЯТ отваря вратата и излиза навън. След малко идва МАЙКАТА с хавлията в ръце. Изтрива с хавлията последните си сълзи, изтиска хавлията. Отново плаче, сълзите ѝ текът. Простира хавлията на удобно място за да изсъхне).

МАЙКАТА : Най-после останахме сами...Ще изхвърлиш този съсирек и ще се подобриш. Може би след една години, а може би само след месец. Кой знае

може би и след малко. Защо да не може? Стига ти да вярваш в това. Защото аз съм до теб. Майка ти...И винаги ще бъда до теб. Винаги съм живяла и ще живея за теб. Сега ще започнем всичко отначало. Все едно, че сега за първи път си проплакъл. Още чувам гласът от проплакването ти. Измили са те, повили са те и така те подадох в ръцете ми. Какво хубаво бебе беше. Започваме всичко от начало. Даже ще говорим. (*МАЙКАТА изважда от куфарът си голям картон. Върху картоната са написани всичките букви от азбуката. Майката поставя картоната с написаните букви върху поставката за ноти. Поставя картоната така, че да може да се вижда и от страна на СИНЪТ ѝ и от страна на зрителите*). Виждаш ли? Когато искаш да ми кажеш нещо ще примигваш с очите си (с клепачите си). И аз с пръст ще следя буквите по ред. Ето така. Която буква избереш ще примигваш с очите си. След всяка буква, която избереш аз с пръста си ще се връщам отново в началото. Докато довършим това което искаш да кажеш. (*МЪЖЪТ примигва с поглед, показващ, че е разбрал казаното от майката. Започва бързичко често, често да примигва*). Искаш да кажеш нещо. Веднага те разбрах. Хайде. (*С пръста си следи буквите от азбуката. След положителното примигване с поглед от страна на СИНЪТ ѝ, майката отново се връща в началото на азбуката. О б и ч а м т е. О б и ч а м т е. Д а. М а ѝ к о.* (*Майката оставя картонът и прегръща синът си. Известно време оставят така прегърнати. МАЙКАТА оставя синът си и малко се отдалечава*). Искам да ми обещаеш нещо. Никога няма да плачеш! Никога! (*МЪЖЪТ потвърждавайки това примигва с клепачите си*).

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Чука по вратата от вън*). Има ли някой?

МАЙКАТА : Кой сте Вие?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Отваряйки вратата влиза вътре*). Добър вечер.

МАЙКАТА : Добър вечер синко.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз съм приятел на синът Ви.

МАЙКАТА : Не можах да Ви позная.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : През годините хората се променят. В скута Ви съм изял много бонбони.

МАЙКАТА : Не можах да си спомня! (*Въпреки това гледа подозрително*). Я да погледна, обърнете се.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Когато научих изпаднах в шок. И затова, нищо че е късно през ноща, предпочетох да дойда. Как стана това? Какво се случи, че изпадна в такова състояние?

МАЙКАТА : Дадохте подкуп за да влезете тук?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (*Прави се така, като че ли се е объркал и изненадал*).

Откъде познахте? Или и Вие дадохте подкуп?

МАЙКАТА : Да и аз дадох. Въпреки че им казах, че синът ми лежи тук и пак вземаха покуп. Разказвайте.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Синът Ви е няколко години по малък от мен. Аз много го обичах. Добре играеше с топката. Избра си да стане доктор. Какви кандидатки

за снахи имахте, но той си избра тази дете няма и конски чул (голтачка).

Тяхното нещастие причини много мъка на мъжът Ви. Мъжът Ви когато почина на колко години беше?

МАЙКАТА : На седемдесет. Беше младолик и здравеняк. Нямахте нито болно сърце, нито рак , нито пък бъбречни оплаквания. Не се молеше и не ходеше на поклонение. Не беше ходил в Мекке, но скрито вярваше в бога, беше блакочестен, религиозен и вярващ. Съжеляваше и скърбеше за хората. Особено за жените. Казваше няма друг народ където, мъжете да умират повече от колкото у нас. И добавяше: « Жените, останали без мъжете си , трябва да ги закриляме и да им помагаме...»

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не можах много да Ви разбера.

МАЙКАТА : Мъжът ми, освен мен гледаше още три жени. Гледаше ги, хранеше ги, обличаше ги, грижеше се за тях. Много, много рано си отиде той... Той не беше мъж, който да може да падне от пожарникарната стълбичка. Отпуснал кракът си в празнотата, мислейки си че стъпва на стъпалото. Напоследък с очите си не виждаше добре.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Пожар ли беше възникнал в къщата Ви ?

МАЙКАТА : Беше в къщата на една от жените, за които се грижеше. Искан е да избяга...*(Подозрително)*. Вътре в кълфката . Какво е това ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това е цигулка. Обикновена цигулка.

МАЙКАТА : Вие какво общо може имате с цигулка ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : : Аз съм цигулар. Аз съм музикант. Аз съм виртуозен цигулар.

МАЙКАТА : Много хубаво. Обичам артистите. Те са много чувствителни. Заради тази Ви способност и дарба Ви обикнах. *(Подозрително)*. Моля Ви , може ли да ми изпълните един кратък концерт.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Кога?

МАЙКАТА : Сега!

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Къде?

МАЙКАТА : Тук!

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тук ли?

МАЙКАТА : Или в болничните стаи не можете да свирите на цигулка?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не мога.

МАЙКАТА : Защо?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тук неподвижно и безучастно да лежи моят приятел, а пък аз да изнасям кратък концерт. Всъщност странно, не Ви разбирам.

МАЙКАТА : Няма нищо странно и неразбираемо. И Вие много добре знаете, че музиката подхранва душата ни.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Този израз важи за здравите хора. Синът Ви поначало е чувствителен. Звукът на цигулката ще го развълнува повече и той ще се разстрои и ще започне да плаче. Вие искате ли той да плаче ?

МАЙКАТА : Ако става въпрос за страданието на синът ми, заради него мога да се откажа от всичко . Недейте да свирите.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Благодаря, че ме разбрахте. (Благодаря за разбирането)
МАЙКАТА : Не може да твърдите, че като види цигулката ще се
разплаче.
ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не разбрах.
МАЙКАТА : Няма нищо неразбираемо! Отворете кълъфката и ми
покажете това, за което твърдите, че е цигулка.
ПОСЕТИТЕЛЯТ : Това вътре. Това е цигулка.
МАЙКАТА : Тогава няма никаква причина да не ми покажете цигулката.
ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вие не ми вярвате. Обидих се.
МАЙКАТА : Покажете !
ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вие намеквате, че аз съм един лъжец, така ли ? Аз не съм
лъжец.
МАЙКАТА : Докажете!
ПОСЕТИТЕЛЯТ: Вие казвате че съм лъжец. Тогава Вие докажете, че аз съм
лъжец.
МАЙКАТА : Много е лесно. Дайте ми го!
ПОСЕТИТЕЛЯТ : Защо трябва да Ви го дам?
МАЙКАТА : Ако отвътре не излезе цигулка, значи Вие не сте лъжец.
ПОСЕТИТЕЛЯТ : Отдръпнете ръката си! Не може да докоснете нещо, което е
мое притежание!

(МЕЖДУ МАЙКАТА и ПОСЕТИТЕЛЯТ започва борба.

*ПОСЕТИТЕЛЯТ е обхванал здраво с ръце кълъфката, която майката се
мъчи да вземе от ръцете на ПОСЕТИТЕЛЯТ. ПОСЕТИТЕЛЯТ не пуска
калъфката. МЪЖЪТ започва да движи веждите и очите си, сякаш иска да
възпре МАЙКА си. ПОСЕТИТЕЛЯТ спечелва борбата и успява да издърпа
калъфката от ръцете на майката).*

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не можяхте да докажете, че съм лъжец. Както е видно, аз не
съм лъжец.

МАЙКАТА : Махнете се. Отидете си. Иначе никога няма да се откажа,
да докажа, че Вие сте лъжец.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И въпреки всичко Ви поздравявам.

МАЙКАТА : Вие не може да сте приятел на синът ми. Не Ви познавам. Отиде
те си.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Виждате ли в какво състояние докарахте синът си?

Страхувам се, че ако опитате още веднъж ще му причините големи
неприятности. Майка сте, но с това си поведение сте на път да станете
Арахангел(Азраил) за синът си. Колкото и всички да сме като Азраили един за
друг, то тази работа трябва да я оставим да я свършат тези, които наистина се
занимават с това.

(МАЙКАТА идва при синът си. С обич гали косите на синът си.)

МАЙКАТА : Не се страхувай! Докато това сърце съществува в това мое тяло,
никой не ще те докосне.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Няма някой, който да иска да се докосне до него ? ... Това е една неразбираема параноя.

МАЙКАТА : Няма ли някой който да иска ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Няма!

МАЙКАТА : Има!

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Кой?

МАЙКАТА : Ти!

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (*Прави се на учуден*). Аз ли ?

МАЙКАТА : Да..ти! Никак не те харесах и не те обикнах. Ти си особняк.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вие ме бъркате с някого.

МАЙКАТА : Още не съм бунадясала(още не съм толкова слабоумна).

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз не съм Ви казал, че сте слабоумна. От къде си го измисляте?

МАЙКАТА : Държиш се така както съм очаквала, криеш самоличността си.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Аз съм един музикант. И от това чувствам гордост.

МАЙКАТА : След като не можеш да кажеш професията си, не трябва да чувстваш гордост от това.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Казах Ви, че съм музикант.

МАЙКАТА : Няма добра или лоша професия. Дъждът за грънчарите е лошо, но за цветарите е добре. Работата си е работа. Кажи кой си ти ? Какво работиш ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ :(*Посетителят се отказва от упорството си*) Трудна е професията ми. Няма разлика между ден и нощ. Нямаме нормален и праволинеен семеен живот. А всъщност как искам някой неделен ден да взема семейството си, децата си и да ги заведа по гори, ливади и полета. Аз всъщност самичък излизам по горички и ливади. Отивам в открито море, летя в небето. Но винаги по работа. Откровенно да си кажа, отначало ми беше малко чуждо като чели всичко това, Но с времето свикнах. Защото имам недостижима и свята професия. Вие знаете ли какво върховно е удоволствието от това , да се прецелиш в мишената и да насочиш изсрелът на оръжието си. Вие знаете ли какво върховно е удоволствието от това да чакате, в който момент си искате да се повреди моторът на самолета. Била ли сте някога ръката, която ще възпламени и ще задейства избухването на бомбата? Разни президенти, министри, представители на закона, Вие били ли сте свидетел на треперенето и свличането пред нозете Ви на тези лица? Знаете ли какво е да си палач ? По заповед с един удар отсичаш главата на човека...(*С радост и вълнение*). Много обичам професията си.

МАЙКАТА : Разбрах. Ти си Азраил (Архангел Ангелът на смъртта)...Познавах и баща ти. Сега си спомних. И баща ти беше успяващ Азраил. Какво прави тези дни ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (*Известно време мисли*). Пенсионира се. Психически се разстрои, известно време лежа в болницата. С рехабилитационна цел препоръчано му бе да си напише спомените. Сега пише спомените си, тъгува, мъчно му, плаче за всичко и се занимава с внуците си. Даже беше си наумил да

напише съжалителна молба и да я подаде до касаещите . Няколко негови другари от управителният съвет го възпряха да не подава молбата.

МАЙКАТА : По добре щеше да бъде да беше подал тази молба. Тогава може би щеше да достигне до душевното си спокойствие. Той отне много, много души .

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Препоръката да се пишат спомените, ако питате мен като терапия за лечение не е за препоръчване. Единственното ни успокоение е, че тази книга много ще се продава(ще бъде с висок тираж). От сега още окончателно се реши, да се направи превода на книгата на английски, френски и немски. Тези дни руснаците и японците също се интересуват от книгата. Японците имат интересно предложение. Те предлагат спомените да се филмират и да се раздадат с дикети(CD). Така продукцията е била по-евтина. Американците пък казват, че книгата ако е написана на достъпен език, с хубави пъстри корици, украсена с цветни снимки ще бъде достъпна даже и за децата. Но нашата цел е книгата да се преведе и на китайски. Защото там е един друг свят. Една трета от цялото население по света живее там.

МАЙКАТА : Какво ще бъде заглавието на книгата?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : «Спомените на един Азраил»

МАЙКАТА : Много добре. Ще се продава много. Например аз, веднага бих си купила тази книга.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не я купувайте . Аз ще Ви донеса един екземпляр , оригинално подписан. Но тази работа с превода на китайски се протаква и ние всички в семейството се безпокоим. За да прекрачим бюрократичните спънки... трябвало е да следим плановете предвиждания и нареждания.

МАЙКАТА : Мисля, че и китайците тези дни попаднаха в това модно течение за приватизациите.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И ние на това се надяваме. В тази вихрушка, ако се намери място и за напечатването на нашата книга, то тогава това би било много добре. Ще има висок тираж, който ще облагодетелствува даже и поколението ни.

МАЙКАТА : Зарадвах се за него. Предай да баща ти , че от сега го поздравявам.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ами ако не стане това с приватизациите. Погледнете в световен мащаб, приватизацията какви проблеми създаде в областта на здравния сектор, поросветата и културата. Наруши се равновесието. Расовата дискриминация погледнете на какво ниво е. Водят се войни.

МАЙКАТА : Единственната причина приватизацията ли е ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Разбира се, че не само тя е причината. Но ускори безпорядъка. Опасявам се, че ако продължава така не ще се осъществят нашите сънища за Китай. ....Много мъка претърпяват хората. Често отивам в тези страни и ми става мъчно, тревожа се за тях.

МАЙКАТА : Че какво ти е на теб от тяхните мъки и страдания . Остави, не се разстройвай. Все ще намерят някакво разрешение.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Изглежда като че ли много се разприказвах. Пресъхна гърлото ми. Може ли от долапа да си взема нещо за пиене .

МАЙКАТА : Ако има вземи си.

(ПОСЕТИТЕЛЯТ отваря хладилкина и си взема една сода за пиене)..

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И Вие желаете ли ?

МАЙКАТА : Благодаря.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : (Пие содата от шишето). Щом като, сега вече знаете кой съм аз, тогава ще бъда по кратък.

МАЙКАТА : Предполагам какво ще кажеш, но въпреки това говори , кажи си думата.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Възложиха ми тази работа. Но аз задължително трябва да взема Вашето разрешение(вашето съгласие).

МАЙКАТА : Преди не се вземаше съгласие? За вас това не беше от значение.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Това беше отпреди. Демокрацията, защитата на правата на човека и така пред нас възникнаха много препятствия и проблеми. Искам Вашето съгласие.

МАЙКАТА : Слава богу, добре че са възникнали тези препятствия . Как може да си мислите, че ще дам съгласието си?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Но налице са валидни причини .

МАЙКАТА : За вас може да има валидни причини . Това не ме интересува.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : И от Ваша гледна точка има валидни причини .

МАЙКАТА : Кажете кои са те ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Причините са толкова много, че..Коя от причините да Ви кажа?

МАЙКАТА : Кажете ги всичките. Да видим какви са тези валидни причини ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Моля Ви кажете ми, има ли шанс синът Ви да се спаси?

МАЙКАТА : Един малък съсирек. Ако го изхвърли, ще стане на крак и ще може да върви. Това не е ли важна причина?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Отровенно учудвам се, че ползвате такъв израз «малък съсирек». Съсирека който подценявате стана причина синът Ви да изпадне в това положение.

МАЙКАТА : Ако го изхвърли и тогава тази причина ще отпадне.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Кога ще го изхвърли?

МАЙКАТА : Не знам. Но ще го изхвърли.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Един месец, една година, пет години. Кога ?

МАЙКАТА : Това не го знам. Но когато и да е, ще го изхвърли.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Значи казвате , че ще чакате.

МАЙКАТА : Нима се съмнвате ? Защо се учудвате ? Аз съм пенсионерка.

Нямам никаква работа. Не съществува нищо друго на земята, което да ме кара да живея. Къщата ми излезе на продаж. След като се продаде веднага от тук ще купя една къща. Няма да се отделя от синът си.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Закупуването на къщата разрешава ли проблема?

МАЙКАТА : В по-голяма степен разрешава този проблем.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Пенсията Ви едва ли ще стигне за да изплащате разноските.

МАЙКАТА : Снаха ми също получава заплата.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Препоръчвам Ви да не разчитате на нея. Защото тя е една млада жена.

МАЙКАТА : Аз никога до сега не съм разчитала на нея и от сега нататък ще бъде така. Моят покоен съпруг беше закупил един парцел, «може занапред да потрѣбва» така беше казал. Мястото е до морето, състои се от 1500 кв.м. Може да го продам. Ако го продам, мисля че ще получа голяма сума пари. Парите може да ги дам под лихва. От лихвите ще получа поне десет пъти повече отколкото заплатите и на двете ни. И така на никого от парите не ще имам нужда.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Да не Ви подведе това , че днес лихвите са високи. Утре може да спаднат лихвите. То на готово и планина не издържа. Освен това даже и за една минута не ще можете да излезете навън. Как ще оставите синът си? Като че ли не знаете колко време отнема на човек даже изплащането на една електрическа фактура. Най-малко половин ден. Половин ден и за изплащане на телефона. Ами водата ?

МАЙКАТА : Ако дам в ръката на някого малко пари и той ще свърши тази работа. Какво са казали «който дава парите може да свири със свирката».

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ами ако избяга с парите, които ще му дадете ?

МАЙКАТА : Кой ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Този на когото ще дадете парите за да изплати фактурата за електричество .

МАЙКАТА : Ще намеря такъв на когото да мога да разчитам. Например може да бъде портиерът на новото жилище, което ще закупя.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Толкова ли се доверявате на портиерите..

МАЙКАТА : Знаеш ли колко пари се дават, за да можеш да заемаш тази длъжност. Портиерството е голямо вложение.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Всичко сте обмислили.

МАЙКАТА : Как да не обмисля. Това е моят син.....

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Може да е неприлично да Ви задавам такъв въпрос, но Вие на колко години сте.

МАЙКАТА : Седемдесет.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Ами ако това положение със синът Ви продължи така, поне двадесет години. Изхвърлянето на съсирека имам в предвид .?

МАЙКАТА : Ще умра на деветдесет години.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : От къде сте сигурна, че ще живеете толкова години ?

МАЙКАТА : Щом като има надежда да стане на крак, тогава ще живея.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Не трябва да сте толкова сигурна.

МАЙКАТА : (Взема бастона в ръката си). Защо?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : По-добре Вие отговорете как ще стане това ?

МАЙКАТА : Сутринта изяждам една краставичка. Изпивам една чаша вода с лимон. На обяд изяждам много малко, колкото китбритена кутийка едно парче сирене...Една ябълка. Много малко кисело мляко. След обяд малко овчарска салата. В която няма никакво масло. Вечер според сезона един плод. Една чаша прясно мляко. Не гледам зрелищни и аксионни филми. Не се качвам по минибуси и автобуси. Не пуша. Не чакам по опашки. В никакъв случай не консумирам трите бели вредни продукта. Защо се учудихте като казах трите бели продукта ? Тези три продукта, които оказват помощ във Вашата професия: брашно, захар и сол. Аз често вървя. Остава ли някаква пречка, за да не мога дълго да живея?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Разбирам, че сте се приготвили за такова самопожертвование.

МАЙКАТА : Грешно използвате думата самопожертвование.

Самопожертвование е когато даваш от себе си. Но аз съм една майка. Това което правя аз, не е самопожертвователност, а това е мой дълг, мое задължение.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Ами какво ще стане с мен? Мен не ме ли съжелявате? И мен майка ме е родила.

МАЙКАТА : Сега това какво общо има ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Няма да мога да изпълня задължението си! Защото не давате съгласието си !

МАЙКАТА : Няма за какво да продължаваме разговора. Вече може да си заминавате.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Значи да си замина. Няма да ме повишат тогава. И Вие сте една майка. Вие би трябвало да се интересувате за положението на всичките деца.

МАЙКАТА : Нали затова съм тук.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Лесно ли е да си майка? Да си майка е нещо друго. Не напразно са казали «ако плаче, то истински майка ми плаче, всичко останало е лъжа». Но само когато прегърнете и защитите всичките деца по света, то тогава Вие ще сте една истинска майка. «Истинската майка» е майката, която се грижи и закриля децата си , а не тази която само е родила детето си. Може ли всяка жена да бъде майка?

МАЙКАТА : Говориш такива думи, които би следвало да използвам аз.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Моля Ви разрешете ми да се доизкажа. Считам, че и аз съм едно Ваше чедо. Трудно се сдържа да не Ви наричам «майко». Майко! Майко! Майчице!

МАЙКАТА : Недейте да се глезите и подмазвате !

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Извинявайте! Аз искам нещо друго да Ви кажа. Или Вие не искате да ме разберете.

МАЙКАТА : За да получиш повишение, аз не мога да жертвам синът си. Махнете се от тук. Приберете си парцалите и се махайте. Не разбирате ли, махайте се вече.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Тогва разрешете ми, вместо синът Ви да отведе Вас.

МАЙКАТА : Но как така ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Нали казахте, че за синът си всичко можете да направите ?
Значи се скъпите за живота си.

МАЙКАТА : Ако аз си отида, то тогава той ще остане сам с жена си. Истина е,
че аз не ѝ се доверявам. Ако аз си замина, кой тогава ще гледа синът ми ? По-
добре ти си заминавай!

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (*Ядосва се*). Ако не мога да те убедя то тогава, ще
използувам натиск. Предупреждавам Ви! Ще упражня насилие върху Вас!

МАЙКАТА: (*Вдига бастона като сабя*). Няма да ти разреша !

ПОСЕТИТЕЛЯТ: (*Изважда косата си*). (*инструмента- символът на
смъртта*). Вие ме ядосвате! Жалко, че ме принуждавате да вдигна ръка срещу
човек по-голям от мен. Господи прости ми!

*(Двамама започват да се въртят около един друг. Мъчат се да се
възползуват , да уловят моментите на разсеяност и моментите на
недостатъците си. МЪЖЪТ е много разтревожен.)*

*(ПОСЕТИТЕЛЯТ замахва с косата.МАЙКАТА отвърща с
отсрещен удър.*

ПОСЕТИТЕЛЯТ отново замахва. МАЙКАТА отвърща с отрещен удър.)

МАЙКАТА: Както виждаш, знам всичките удъри и ходове за защита. Не се
мъчи напразно. Геройството да остане в теб, тръгни си без да съм те повалила.

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Аз до днес никога не съм губил и не съм бил поражаван. На
това отгоре борбата не означава само защита.

МАЙКАТА : При мъжествеността от десетте процента, деветте процента се
състоят в бягството. Не ти казвам да избягаш! Сбогувай се и си тръгни!

(ПОСЕТИТЕЛЯ с голямо настървение замахва с косата.

МАЙКАТА майсторски отбива удърът).

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Аз зная само да нападам и да достигам до крайният резултат.
Тази отбрана е само губене на време. Не може да си толкова опитна като мен.
Откажи се от тази работа. Докато има време откажи се .

*(ПОСЕТИТЕЛЯТ майстрски борави с косата, използва цялото си
умение при прехвърлянето на косата от едната си ръка в другата и замахва
все така настървено с косата.Отново замахва с косата. МАЙКАТА се
отдръпва малко настрани и с помощат на бастона си отвърща на ударите на
ПОСЕТИТЕЛЯТ. С отрещния удар на МАЙКАТА ПОСЕТИТЕЛЯТ е
изпратен на отсрещната стена. МАЙКАТА като светкавица се приближава
отзад към ПОСЕТИТЕЛЯТ, придърпва плаща му, хваща го за гърлото и го
поваля на земята. Настъпва ръката му и го принуждава да пусне косата и с
кракът си отдалечава косата.)*

МАЙКАТА : Бях те предупредила.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Какво ще ми сториш?

МАЙКАТА : Какво искаш да ти направя?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Предпочитам една почтенна смърт.

МАЙКАТА : Смъртта си е смърт. Смъртта, това е вече да те няма. Но на една майка не ѝ отива да те погуби и да те убие. Докато не съм променила решението си, стани и си тръгни от тук! *(Взема косата в ръката си..*

ПОСЕТИТЕЛЯТ с голяма подтиснатост и угнетение става от земята..)

МАЙКАТА : Предай моите поздрави на баща си. От сега го поздравявам за книгата му. Ако ми донесеш книгата подписана от него, с голямо удоволствие ще я прочета. Пожелавам Ви и се надявам, че книгата Ви ще има голям тираж....

(Звъни телефонът... МАЙКАТА без да е оставила косата от ръцете си вдига слушалката...)

МАЙКАТА : Ало..

ЖЕНАТА : *(С развълнуван глас).* Аз съм.

МАЙКАТА : Нещо ли се случи ? Ти не си ли замина в къщи ?

ЖЕНАТА : Отидох. Но се върнах обратно. Върнах се за да Ви се извиня.

МАЙКАТА : От къде се обаждаш?

ЖЕНАТА : От фойето на болницата. Да. Ние заедно ще гледаме и ще се грижим за мъжът ми. Докато изхвърли съсирека.

МАЙКАТА : Разбра се.. и ти ми прости. Хайде иди и си почини. *(Затваря телефона).*

МАЙКАТА : *(Към Посетителят).* Защо се бавиш още ?

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Няма ли да ми дадеш инструмента ?

МАЙКАТА : Не, няма! Излез и се махай от тук!

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Надявам се, че един ден в бъдеще ще се срещнем. Ако остана на служба....За последен път може ли да кажа нещо?

МАЙКАТА : Кажи.

ПОСЕТИТЕЛЯТ : Вече каквото и да кажа е напразно....Живеейки ще видите. Както се казва «който живее, той вижда. Но не забравяйте. Човешкото месо е тежко! (човешкото тяло)

МАЙКАТА : Но тялото на рожбата ти е леко (месото на детето ти е леко).

ПОСЕТИТЕЛЯТ: Каква е тази обич ? Господи каква е тази издържливост?

Може би тази близост ще предизвика и ще допринесе създаването на райт по земята....Кой знае ?

(ПОСЕТИТЕЛЯТ отваря вратата и излиза..)

МАЙКАТА : И тази работа я свършихме. Но какво ще стане с другите Азраили(Архангели) , които са въвн *(МЪЖЪТ примигва с очите си).*

МАЙКАТА : *(Приближава се до картоната).* Кажи сине.....Да. .. Мо ж е ш л и да м и р а з к а ж е ш е д н а п р и к а з к а ? Можеш ли да ми разкажеш една приказка? Ах мой сладкодурмен син. На теб ако не разкажа приказка, на кого друг ще разкажа ? Винаги ще ти разказвам. *(Отваря радиото и присяда на креслото до синът си. Жената влиза вътре и сяда до мъжът си. Хваща ръката на мъжът си и я погалва. Слуша безшумно.)*

МАЙКАТА: Имало едно време. ...Когато аз съм люлята люлката на майка си....Когато камилите са били мустакати, когато бълхите са били бръснари. Когато в повечето страни..... господари са били безжалостните същества... Тези, които са мислили, че са Архангели обикаляли наоколо. Хората са затваряли телевизорите си за да не гледат как небето шеметно поваля и окосява като жито...повалени .....безжизнени тела.....млади хора..... Вече не смеели да четат вестници, списания.....Най-напред майките са прозрели това....Отначало една по една. После заедно, вземайки при себе си и мъжете си са излезли навън за да покажат ненавистта и гневът си.

(МАЙКАТА тихичко разказва своята приказка...Разказвайки своята приказка МАЙКАТА потъва в дълбоко мълчание. Вече не се чува гласът на МАЙКАТА.)

КРАЙ

Първо издание: 19 юли 1994. Истанбул

Второ издание: 26 януари 1996. Истанбул